

Szerémi - Janik

OSZTÁLYTALÁLKOZÓ

Egy osztály-találkozó?
A szádból, a számból a szó
Az arcok mögött a kép,
Egy tablóról nézünk le rég

Sok emlék, sok régi varázs
Sok szempár, sok kihült parázs
Egy múltba merült hajó
Az osztály-találkozó!

Emlékeztek még a matek órákra?
Szegény tanárnő, nincs köztünk már.
Sokat neveltünk, ha a Balogh felelt,
Az eszed még mindig csak a lányokon jár?

És emlékeztek arra az áramszünetre?
Másodikban, vagy később talán?
Vörös csillagos nagy Magyar címer
Lógott még minden osztály falán.

Egyszer a Barabás elaludt órán
És elszökött velünk, a töri tanár!
A WC-ben cigiztünk, a szertárban ittunk.
Kossuth -ot szívtunk, az sincs ma már.

Egy osztály-találkozó?
A szádból, a számból a szó
Az arcok mögött a kép,
Egy tablóról nézünk le rég

Sok emlék, sok régi varázs
Sok szempár, sok kihült parázs
Egy múltba merült hajó
Az osztály-találkozó!

Mi van a Hegyivel? Mi lett belőle?
Jó hegedűs volt, még mindig zenél?
Örökké félt, hogy meghúzzák földrajzból,
Most a férjével Hamburgban él.

Három fiam van, mutatok képet.
A legnagyobb olyan, mint húsz éve én.
A kutya. Az asszony. Ez meg a lányom.
Férjhez ment a múlt év telén.

Hol van a Jakab? Az mindig késett!
Csúzlival egyszer egy lámpát kilótt!
Nem késik többé sehonnan el már,
Rosszkor futott át a Troli előtt.

Családja? Nem volt csak egy kutyája.
A lakásban halt éhen szegény.
Öregszünk srácok. Halottunk is van már.
Még most is látom, mintha jönne felém.

Egy osztály-találkozó?
A szádból, a számból a szó
Az arcok mögött a kép,
Egy tablóról nézünk le rég

Sok emlék, sok régi varázs
Sok szempár, sok kihült parázs
Egy múltba merült hajó
Az osztály-találkozó!

Megjött a desszert! A kávé ki kérte?
Nem kérek vodkát. A sör is elég.
Gyenge a gyomrod? Fekélyem is volt.
A Kissnek meg kivették a fél tüdejét.

Nem számít semmi! Fő hogy még élünk,
És valahogy kihúzzuk még egy kicsit!
Infarktusom volt, két éve nyáron.
Jó ez a bor, itt nem vizezik.

Egy osztály-találkozó?
A szádból, a számból a szó
Az arcok mögött a kép,
Egy tablóról nézünk le rég

Sok emlék, sok régi varázs
Sok szempár, sok kihült parázs
Egy múltba merült hajó
Az osztály-találkozó!

Tehát egy osztálytalálkozón vagyunk. Fényképek, névjegykártyák az abroszon, pörkölt és kávéfoltok között. A levegőben annak a négy évnek a megszépült emlékei. Aztán valahogy, néhány perc alatt kiürül a különterem. „Tudjátok, a család! Holnap is munka! Egész héten hajtottam! Hogy bírtuk régen!! És végül csak a pincérek csörgetik a használt terítékeket. A sarokban, még is valami mozgás támad. Átok Zoli magyaráz valamit Angyal Lacinak. Valami férfias asztal fölött összehajolás. Észre sem veszik, hogy magukra maradtak. És Átok Zoli, valami régi új történetbe kezd, amit nem felejtett el húsz év alatt.

Tudod, mindig utáltam,
Hogy jobb voltál nálam,
Hogy olyan átkozottul jól tudtad a matekot.
Tudod, mindig utáltam
Ahogy nézted a vállam,
És közben szégyellted az alakod.

Utáltam, féltem, de mindig reméltem,
Hogy valahol ,egyszer majd összefutunk.
Utáltam, féltem, de ennyit elértem,
Hogy húsz év után végre együtt vagyunk.

Tudod, sohase bírtam,
Hogy bármit is írtam,
Neked mindig is jobb volt a magyar dogád.
Tudod, sohase bírtam
Hogy Marlborót szívtam,
S Te hiába sikáltad a Munkás nyomát.

Tudod múlnak az évek,
És már semmit sem értek.
Nem tudom magamat hol hagytam el.
Tudod volt egy nagy álmom,
Hogy lesz egy barátom.
S hogy milyen áron az nem érdekel.

Tudod mindig is féltem,
Hogy ha nem értem,
Te megmagyarázol egy feladatot.
Tudod mindig is féltem,
Ezért soha se kértem,
Hogy segíts nekem, ha bajban vagyok.

Utáltalak és féltem is Tőled.
Futottam hozzád és messze előled.
Húsz év után most itt vagy velem.
Mondd, amit nem mondtál soha nekem.

És Angyal Laci csak mosolygott. Aztán intett a pincérnek, kifizette az utolsó söröket, és még mindig szó nélkül a kijárat felé indult. Akkor egy pillanatra visszanezett, vagy csak Átok Zoli érezte így, mindenesetre Zoli is felállt, és határozottan elindult sohasem volt barátja után. Valahol a következő sarkon érte utol, és meg se lepődött, hogy Laci egy dalt énekel. Egy dalt aminek semmi köze nem volt a régi időkhöz, és még is olyan ismerős volt, hogy egy idő után, nem tudott ellenállni, és vele énekelte. Így mentek végig a városon, énekelve. És az emberek utánuk fordultak, de nem nevettek. És nem is néztek furcsán, csak talán egy kicsit irigyen. De sokan szeretettel néztek utánuk, és sokan valami szokatlan melegséget éreztek, és fékezhetetlen jókedvet, amit magukkal vittek, bárhova is tartottak. Az a dal pedig, amit Laci énekel, valahogy így szólt:

Ebben az éjszakában,
Valami meglapul.
Ugrásra kész vadállat,
Remegő lábú nyúl.

Ebben az éjszakában,
Vár ránk sok furcsa hely.
Kérdéseinkre tán ott,
Valaki megfelel.

Hangok a kőfalakban.
Az aszfaltból furcsa zaj.
A reklámok gyilkos fénye,
Minden mást eltakar.

Szívünkbe lát a város,
Lelkünkbe ír zenét.
Holnapra tán kiátkoz,
Vagy áldását hinti szét.

De mér pont ma, *sem* megyünk haza?
De mér pont ma, *sem* megyünk haza?

De mér pont ma, *sem* megyünk haza?
De mér pont ma, *sem* megyünk haza?

És akkor talán válaszként, talán véletlenül, egy festett arcú nő lépett ki az egyik kapualjából, és a két férfihoz fordult. Valami olyasmit akarhatott mondani, hogy: „Jöttök egy körre fiúk?” Vagy, hogy: „Kettőtöknek egy tízes!” De nem volt ideje megszólalni, mert Átok Zoli, durván megtaszította, és el is esett volna abban a lehetetlen talpú cipőjében, ha Angyal Laci idejében nem kapja el. Laci azonban nem a karjánál, vagy a derekánál fogta meg a nőt, hanem egyenesen abba a festett arcába kapaszkodott bele. Úgy fogta azt az arcot, mint Hamlet a koponyát. Hüvelyk és mutatóujjával kissé előretolva a bőrt, az ívlámpák fényébe fordította a nőt, és anélkül, hogy egy pillanatra is elengedte volna, egy hatalmas fehér zsebkendőt húzott elő. Aztán a zsebkendőbe köpött, és tisztogatni kezdte. Óvatos szeretettel teljes mozdulatokkal szabadította meg az olcsó festék rikító foltjaitól. DE nem elégedett meg ennyivel. A festék után, az utcán töltött évek nyomait is le akarta dörgölni. A szarkalábakat, a keserű mosolyt, a pofonok és karmolások nyomát, a pólusokba égett nikotin és korom szemcséket, az alkoholtól megpattant ereket. Mindent. De mivel ez hosszas munkának ígérkezett, egy dalban kezdett. Egy dalba, aminek látszólag semmihez nem volt semmi köze.

Szerelmes voltam, egyszer egy lányba,
De szégyelltem őt a srácok előtt,
Bicegett kissé, beteg volt a lába,
Aztán valahova elköltözött.

Láttam egyszer egy kiállításon
Valami ócska kis bemutatót.
Egy csinos manőken úgy esett hasra,
Összevérezte a fél kifutót.

Ti lányok valahogy mindig többet akartok
Adni magatokból, nem csak ami van.
Ti lányok, valahogy ettől sose látjátok,
Hogy a tükörben más van mint aki van.
Hogy a tükörben más van mint aki van.

Volt egy kalandom a szegedi gyorson.
Nem láttam sohase őt azelőtt.
A mosdóban kapkodva végül enyém lett.
Eljátszott valami filmbeli nőt.

Ismertem régről az egyik közértekből
Egy gyönyörű zöld szemű pénztáros lányt.
Pár évvel később egy buliban láttam.
Egyedül volt és rémesen hányt.

Ti lányok valahogy mindig többet akartok
Adni magatokból, nem csak ami van.
Ti lányok, valahogy ettől sose látjátok,
Hogy a tükörben más van mint aki van.
Hogy a tükörben más van mint aki van.

Nem tudtam sokáig beszélni apámmal,
Az után, hogy tőlünk elköltözött. (Apám)
Évekkel később értettem, csak őt meg (Apám!)
Mikor megláttam anyám a tükör előtt.

Ti lányok valahogy mindig többet akartok
Adni magatokból, nem csak ami van.
Ti lányok, valahogy ettől sose látjátok,
Hogy a tükörben más van mint aki van.
Hogy a tükörben más van mint aki van.

Ti lányok valami vonatra vártok.
Ami elment, vagy nem is jött, vagy csak
bizonytalan.
Ti lányok valami rossz úton jártok,
Megsúgom most nektek bizalmasan.

Vonatok, közértek, kifutók, bálók.
Mindenütt tükör, de mind mást mutat.
Örökké a csillogó üveg előtt álltok,
De nem látjátok, csak a műszempillátokat

Ti lányok valahogy mindig többet akartok
Adni magatokból, nem csak ami van.
Ti lányok, valahogy ettől sose látjátok,
Hogy a tükörben más van mint aki van.
Hogy a tükörben más van mint aki, MINT AKI
KIVAN!

És talán még folytatta volna a tisztogatást és az éneklést, de ekkor Átok Zoli szinte kitépte a kezéből a nőt, illetve azt ami maradt belőle a sok dörzsölés és nyálazás után, és miközben visszatuszkolta a kapu alá, ahonnan jött, halkán csak annyit mondott: "Hagyd már! Ez csak egy kurva. Hagyd! De a mi tükrünkkel, a mi tükrünkkel mi lesz? Hol van a tükör, amiben én láthatom magam, úgy istenigazából? Az a tükör hova lett, ha volt egyáltalán?"

Egy percig, vagy talán kettőig is némán álltak, és nézték egymást. Aztán Angyal Laci lassan közelebb hajolt, egészen olyan közel, hogy Zoli visszatartotta a lélegzetét, hogy ne érezze azt a bor és dohányszagú lehetet, de akkor megpillantott Laci szemében egy apró kis figurát, aki csak meredt maga elé. Hosszan nézte a dülöngélő csöpp kis alakot, és csak amikor rájött, hogy saját magát látja, csak akkor vett újra levegőt. Megtántorodott és a falnak dőlt. Már tudta, hogy miért indult el, és hova tartanak. Laci pedig megfogta a kezét, és óvatosan az út közepe felé kezdte húzni, miközben a másik karjával le-föl integetett, valahogy így, mire ki tudja honnan egy konfliktus került elő. De ezt a konfliktust, nem lovak húzták, hanem valamiféle szárnyas állatok, vagy inkább lények. Angyalok talán? Mindegy is, ők felültek, s a kocsi megindult a városon át. Halkán, zajtalanul és Zolinak az volt az érzése, mintha láthatatlanná is váltak volna egy pillanat alatt. Ő azonban mindent látott, és felismert, de valahogy másképp, mint addig valaha. És amikor ezt megemlítette Lacinak, az csak mosolygott és azt kérdezte: „Mit látsz?” Zoli pedig így felelt:

A Lánchídon át, furcsa népek járnak.
Véres katonák tömött sorokban állnak.
A korzón, talán lehetnek vagy négyszázan
Mind megesett leány, kopott cselédkabátban.

És ott fenn a vár, diadalfényben úszik
Falán, török, tatár és osztrák katona kúszik...

De Laci félbeszakította „Nézz mélyebbre! Mélyebbre!” mondta, egészen halkán, de valami olyan utánozhatatlan tónusban, hogy Zoli ellenkezés nélkül mélyebbre nézett, bár maga sem tudta, hogy hogyan. És amit akkor látott, attól megsédült, és meg is kellett kapaszkodjon valamiben. A kocsi pereme után kapott, de az megbillent és ő kipenderült a Város fölé, és torkában egy megrekedt sikoltással úszni kezdett egyre feljebb és feljebb, a fények fölé, a füst fölé, magasan az emberek tekintete fölé. És közben Laci hangja úgy szállt fel hozzá, mintha csak az tartaná a magasban, lágyan ringatva. Átölelte és tovább sodorta a dal.

Aki hunyt szemmel megy az életnek,
Akit vaknak szült meg az anyja.
Aki átléphet, s akit átlépnék
Aki lépne, de senki se hagyja.

Kire ránéznek, aki ránézett
Aki azt is túri, ha nézik.
Aki mindent lát, akit lát minden
S aki mindent ért de nem értik.

Aki átkot szór, s aki átoktól
Rogy újra lesújtva a földre.
Ki a porból lett s ki a PORBÓL vett,
Mert nem volt pénze se nője.

Aki véres lett, s akit véres tett
Köt gúzsba a sors viharában.
Aki éppen jött, aki éppen ment,

S aki olvad, mint ostya a szájban.

Akit álmodtak, s ki csak álmodhat,
Mert élete már nem egy álom.
Aki rosszul van, s aki rossz, hogy van.
Ki csak annyi, mint holdon a lábnyom.

Aki írhatna, aki itt hagyna,
Aki ölne, hogy ha nem írna.
Akit ölhetnél, akit ölthetnél,
De írni még ölve se bírna.

Aki TÉPETT rég, akit régen tép,
Aki másnak apja, vagy anyja.
Aki gyermek még, aki elment rég,
Akit ütnek, és aki hagyja.

Aki gondol rád, aki RÁD gondol,

Aki nem lát, és sose látott...

És ezúttal nem csak a dal akadt meg, hanem minden. Megdermedt minden Átok Zoli alatt. Az autók, a villamosok, az utcán és a lakásokban az emberek. Lépő lábak támaszkodtak a levegőre, kitarzott hangokba fagyott bele a szusz, izzó tekintetek, szinte pendülve merevedtek a semmibe. Emelkedő, és hulló tárgyak hánytak fittyet erőnek és gravitációnak, és a főszakács keze is megállt a levegőben, útban a kukta arca felé. Zoli visszahuppant a kocsiba Laci mellé, s a csodahintó újból meglódult át a városon. Elsuhant az óriási panoptikum viaszbábjai mellett, nyílegyenesen az alagút felé. Jeges szél csapott a két férfi arcába, kapaszkodott ruháik redőjébe, mintha le akarna tépni, szakítani valamit róluk. Valamit ami talán nem is rajtuk, hanem inkább bennük van már. A bőrük alatt, az erekben, az idegekben. Valamit, valami megfoghatatlant, amivel még is együtt élnek. Aztán az alagút szája beszippantotta őket.

Szállunk, repülünk, elfeledett utakon.
Szállunk, emlékhajókon suhanunk,
Nézz oda, nézz!
A múltunk megigéz,
Pedig nincs benne semmi,
Nézz oda, nézz!
A múltunk megigéz,
Pedig nincs benne semmi,
Ami nem a miénk.

Véges az út, amit bejárunk
Ma ketten,
A kezdet a vég, s a tovább, nincs tovább
Indul a gyors
Az érkezési oldalon,
És vár ami vár,
A rajtvonal után.

Kettesben végignézzük az életünk
Elszakadt filmkockák hosszú sorát.
Elkopott cipőink nyomába lépkedünk
Felverjük rég eltűnt utcák porát.

Meglátjuk azt, mit látni már nincs szemünk,
Meghalljuk egymás elhalt szavát.
Megléljük talán elveszett életünk,
Elvesztjük azt, mit más megtalált.

Véges az út, amit bejárunk
Ma ketten,
A kezdet a vég, s a tovább, nincs tovább
Indul a gyors
Az érkezési oldalon,
És vár ami vár,
A rajtvonal után.

Szállunk, repülünk, elfeledett utakon.
Szállunk, emlékhajókon suhanunk,
Nézz oda, nézz!
A múltunk megigéz,
Pedig nincs benne semmi,
Nézz oda, nézz!
A múltunk megigéz,
Pedig nincs benne semmi,
Ami nem a miénk.

Ahogy kibukkantak az alagút másik végén, valahogy ismerős volt minden, de még sem az, amire Zoli számított. Az utcák, terek, buszok és villamosok, a ruhák, az emberek, a kirakatok, még a levegő is más volt. Ismerős, de más. Pontosán tudta, hogy mi történt. Nem értette, de tudta, hogy mi változott meg. Nem volt se meglepett, se csalódott. Lacihoz fordult: "Valahogy húsz év visszatelt. És most? Most merre?"

De Laci válasz helyett könnyedén leugrott a kocsiról. A cipője sarkán a vasalás megcsikordult a macskaköveken, s így csoszsanó, koppanó, csikorgó léptekkel elindult egy sárga épület felé. Visszanézett azzal az ellenállhatatlanul visszataszító mosolyával és csak annyit kérdezett: „Ismerős?”

Zoli: Hát, innen kell, újra kezdenünk?

Laci: Találkozási pont.

Zoli: Vagy elszakadási.

Laci: Nem mindegy? Valami pont. Pont olyan, ahonnan érdemes valamit kezdeni. Elkezdni. Újra kezdeni. Kezdjük tehát!

Ekkor kivágódott a nagy tölgyfakapu és ünneplőruhás fiatalok sodorták el őket, s ők váratlanul egy hosszú kígyózó sorba kerülve a többiekkel együtt énekelni kezdtek.

Elmegyek, elmegyek,
aztán visszajövök,
Négy-öt diplomával
Fejetekre növök
Búval és bánattal,
Nem is találkozom,
A szép új világot
Mellényzsebben hozom.

mellényzsebben hozom,
Mellényzsebben viszem,
Sok szép szavakat,
Többé el nem hiszem.

Mit néztek, mit néztek,
Bamba szemetekkel,
Látómezőn belül,
Megg pattant erekek?

Kiégett agyatok,
Kiégett szívetek.
Kiégett rongybábok,

Zoli: Így volt ez?
Laci: Így van.
Zoli: Így?
Laci: Tovább!
Zoli: Egyetem? Ezzel a sok virággal?
Laci: Add oda valami nőnek.
Zoli: Valami nőnek.

Valami nőnek kell itt lennie
Valami nőnek kell itt lennie
Valami nő
Valami nő
Valami nőnek kell itt lennie

Valami szőke nagy mell kell ide
valami szőke nagy mell kell ide
Valami sző
Valami sző
Valami szőke nagy mell kell ide

Ez az egyetem
Egyedem-begyedem
nem is az esetem,
De végigjáróm.

Megy a szerelem
Kiveszem, beteszem,
Csak iszom, nem eszem,

Az ég legyen veletek.

Előttünk az élet,
Tiétek: mivé lett?
Előttünk az élet,
Nincsen még ítélet.

*Az ítélet életben csak az a szép,
Hogy fizetni kell annyi mindenért,
Hogy végül a sírban, már üres a kéz,
De adnak majd bőven, csak nem oda mérsz.*

Elmegyek, elmegyek,
Aztán visszajövök,
Sűrű könnyeim közt,
A sírotokra köpök.

Elmegyek, elmegyek,
Sírotokra köpök.
Sűrű könnyeim közt,
Aztán visszajövök.

És sokszor hányok.

Ez az egyetem,
Játszom a szerepem,
a lécet leverem,
De pótvizsgálók

Valami nőnek kell itt lennie
valami nőnek kell itt lennie

Eszternek hívták
Szűz volt és Mérleg,
De a hálósobában is
Gyorsan tanult.

Fél évig jártunk
Kölcsön szobákra
De szűzi fénye
Gyorsan fakult.

Egy szemeszter élet
Az Eszteré lett
Elvitte őt
Egy tanársegéd

Eszterke félek
Nem ismernélek
Meg, így
Negyven felé

Valami nőnek kell itt lennie
Valami nőnek kell itt lennie

Edit és Olga
Lakást béreltek
Negyed magukkal
Pomáz előtt.

Editet Olga
Úgy bitorolta,
Hogy az első szóra
Pofon ütött.

Végül is hárman
Magunkra zártuk
Két teljes napra
A kisebb szobát.

Két napig hárman
Egy ágyba zártan
Szerettük egymást
És nem volt tovább.

Ez az egyetem
Egyedem-begyedem
nem is az esetem,
De végigjárom.

Megy a szerelem
Kiveszem, beteszem,
Csak iszom, nem eszem,
És sokszor hányok.

Ez az egyetem,
Játszom a szerepem,
a lécet leverem,
De pótvizsgázok

Juditnak volt már
Saját lakása
Kicsike garzon
nagy francia ágy.

Juditra járó
Lakóvá váltam,
Járhattam Rá,
Míg Rá járt a vágy.

Klára jött aztán
Egy férjes asszony.
lopott félórák,
Fél éjszakák.

Klára fél évig
Hiába élt félig,
Végül kilépett
Az ablakán.

Valami nőnek kell itt lennie

Editek, Olgák,
Juditok, Klárák,
Eszterek és még
Ki tudja kik?

Álmaim, rémeim,
Napjaim, éveim,
Szívükben, s lábuk közt
hozzák-viszik.

Egyenes háttal
De törött gerinccel,
Fekszetek régen
Mások alatt.

És most az Átok,
Úgy gondol rátok
Mint akitől
Valahogy,
Valahol,
Valamért,
Valami,
Bent maradt.

Laci: Nem félsz?
Zoli: Mitől?
Laci: Ami voltál?
Zoli: Az vagyok.
Laci: Ami leszel?
Zoli: Nem. Nem félek. Mehetünk tovább.
Laci: Az első munkahely?
Zoli: Csak hely. Nem munka. Tán, két hétig voltam ott.
Laci: Nem tetszett semmi. Se főnök, se munkaidő.
Zoli: Fiatal voltam, még nem tudtam, mit akarok.
Laci: Mért, most tudod?
Zoli: Most MÁR nem tudom
Laci: És, aztán?
Zoli: És aztán. Volt még egy jó pár. Munkát találtam, csak a helyemre nem kerültem soha.
Laci: Pénz? Karrier? Álmodok?
Zoli: Valahogy nem jutott rájuk idő.
Laci: Szép, és nagy tettek?
Zoli: Inkább csak szavak. De azokban nem volt hiány. Bár egyszer-kétszer, majdnem..
Laci: De mindig elbuktál a döntő csatán.
Zoli: Sohase buktam. Magamtól léptem mindig tovább.
Laci: Sohase léptél. A „nem lépni”-vágyás sodort odább.
Zoli: Döntöttem sokszor!
Laci: Vállalod őket?
Zoli: Még a rosszakat is! Bűnhődtem értük, mert én döntöttem őket!
Laci: De bűnhődtek miatta még mások is.
Zoli: A gyerek? A család? Az a négy-öt abortusz? Manapság ez nem is egy rossz arány! Jó egyszer betörtem, de ölni még nem öltem!
Laci: Másnak ez vigasz talán.
Zoli: A munka, csak munka!
Laci: Az élet, csak élet. A tiédet, mások nem élhetik.
Zoli: A vágyaim, ha tudtam, mindig kiéltem!
Laci: Vágyaid éltét, mások nem éltetik.
Zoli: Akkor is szép volt! Megtenném újra!
Laci: Tedd meg! Most megteheted.
Zoli: Akkor még szép volt, szép lesz-e most is?
Laci: Megnézem, újra Veled.

Hej! Hej! Hej!
Valami jó kis munkahely!
Az sem baj, de az sem baj,
Ha dolgozni kell!

Hej! Hej! Hej!
Valami jó kis munkahely!
Csak legyen mindig, de legyen mindig
Pénz, dögvével!

Valami jó kis gyorsbüfé!

Hej! Hej! Hej!
Valami jó kis munkahely!
Az sem baj, de az sem baj,
Ha dolgozni kell!

Hej! Hej! Hej!
Valami jó kis munkahely!
Hogy megnyit élsz,
Hogy mennyit érsz,
A pénzed dönti el.

Szolárium!
Nyaralsz a Beachen.
Mindig van lóvéd,
De agyad az nincsen.

Haj! Haj! Haj!
Nem lehet abból semmi baj,
Ha dől a pénz,
Ha jobban élsz,
Jövőre, mint tavaly!

Haj! Haj! Haj!
Fürödni, i tejbe-vaj!
Itt dől a pénz,
Hát jobban élsz,
Idén is mint tavaly!

Hízik a májad,
A kocsid a bájad.
Festett szőke hajjal
Tele az ágyad.

Hej! Hej! Hej!
Ez ám a jó kis munkahely!
Az sem baj, de az sem baj,
Hogy dolgozni kell!

Hej! Hej! Hej!
Micsoda jó kis munkahely!
Csak legyen mindig, de legyen mindig
Pénz, dögvével!
Hej! Hej! Hej!

Valami jó kis gyorsbüfé!

A hamburger nem étel
Csak másoknak bevétel
Teszed az eszed,
Mert beveszed,
Hogy ezt kell enned.
A gyilkosok köre,
É környezete bővült,
Merész vegyész,
És idegbeteg örült
Aki kikísérletezte
Kísértetekkel kísért tetteken
Tested tesztelt.
Kell a tested,
Egy Teszt a veszted.
Ezt vedd, ezt edd!
Ezt vedd, ezt edd!

*Aki kikísérletezte
Annak kaki kis élet ez, Te!
A testeden keresztül kezdte
Nevedben veszted kereste
E gyíknak ez lett a veszte
Mágyiknak ledarált teste
Nyelveden ül egész este
De esztelen ne vedd be ezt Te!
Se délután, se délelőtt, de mindenek előtt...*

Zoli: Húsz éve még nem is voltak gyorsbüfék!
Laci: Lángos. Lacipecsenye. Palacsinta.
Zoli: Balatoni nyár.
Laci: „Emlékszem, nap mint nap hajóval átmentünk...”
Zoli: NDK sátor. Csővázás hátizsák.
Laci: Stop, az Osztyapenkónál.
Zoli: Nudi délegyházán.
Laci: Lönchús konzerv.
Zoli: Néztük, hogy úszik el a dinnye.
Laci: Héj!
Zoli: Lányok?
Laci: Szabadság! A pénzünk egy hétre sem volt elég.
Zoli: Valahogy megvoltunk.
Laci: Úsztunk és stopoltunk.
Zoli: Megint rímelsz. Veszed észre?
Laci: Mi ez itt?
Zoli: Ez itt egy esős délelőtt. Vagy inkább reggel.
Laci: Felkel a család szép reményekkel.
Zoli: Na!
Laci: Aztán az a csenge-csengetés.

Csak a postás lehetett reggel,
Mert kétszer is csengetett.
Egy ajánlott küldeményt vehettem át.
Zöld színű kártya, mi a nevemre érkezett.
Zöldülni visznek el holnap, tehát.

Anyám sír, Apám a hazáról szónokol.
Nénik és bácsikák fogják kezem.
Szerelmek, barátok csak néznek rám szótlanul
Nem tudom magam sem : mi lesz velem?
Mi lesz velem?

Zöld mező zöld ruha.
Zöld kártyán zöld betű.
Holnaptól így leszek
Én is zöld életű.

Zöld arcban, zöld szemek.
Zöld ajtón átmegyek.
Másfél év elperreg.
Oly egyszerű.

Elfutni nincs hova. Nincs kiút, nincs дума.
Indul a mandula: NÉPHADSEREG.
Rám vár a sok csoda,
Ha úgy nézzük jópofa
Balaton, Pest, Buda isten veled!

Nézem a két kezem,
-Elment az ép eszem-
Holnaptól nő helyett, fegyvert ölel.

holnaptól nézhetem,
-Lesz rá pár jó hetem-
A hidegháború, hogyan dől el?
Hogyan dől el?

Zöld mező zöld ruha.
Zöld kártyán zöld betű.
Holnaptól így leszek
Én is zöld életű.

Zöld arcban, zöld szemek.
Zöld ajtón átmegyek.
Másfél év elperreg.
Oly egyszerű.

Zöld házak, zöld tetők,
Zöld ágyban, zöld fiúk,
Zöldülve kergetik,
A sose volt háborút.
Zöld ruha, zöld maszat,
Fű nő a kő alatt.

Hányjuk a zöld havat.
A nyár idén elmarad.
Mindenki szót fogad.
Postán küldj csókokat!
Küldj pénzt is jó sokat!
Anyának hódolat
Szeresd a mórokat!
Pókokat! Hódokat!
Rossz vonat! Rossz vonat!
Rossz vonatra szálltam édesanyám! Édesanyám!

Laci: Túléltük azt is.
Zoli: Jó de milyen áron?
Laci: Gábor Áron. Megedződött a testünk, a lelkünk.
Zoli: Megtanultunk, lőni, lopni, titokban sírni, kimaradni, kimaradozni.
Laci: Szüksége volt ránk az „épülő”-nek!
Zoli: És amire nekünk lett volna szükségünk?
Laci: Már megint a nőket?
Zoli: Egy kis megértés, szeretet, figyelem.
Laci: Hazajöttél, megnősültél.
Zoli: Azt hittem túl vagyok mindenem.

Rózsák, pipacsok, orchideák, pálmák!
Viszik már az asszonyt, a rokonok várják.
Tiéd volt a csókja míg az oltár előtt álltál.
Másé már a csoda, mit magadnak találtál.

Nászajándék szépen, két külön asztalra.
A válókereseted már becsomagolva.
Násznagyok, nyoszolyók, csoszogó vőfélyek,
Borszagú rokonok izzadnak közétek.

*Oly finom esküvő!
Mint a mákos palacsinta
Mától a lelken szárad a jövő,
Majd mint a végzésen a tinta.*

Idegen arcok közt keresed a párod.
Az ügyvédjével jön, mire megtalálod.
Fognád még a kezét, csókolnád a száját.
Após, anyós, ipam, napam, az utadat állják.

Meglibben a szoknya, meglebben a fátyol,
Ellobban az élet, és mindenkit magázol.
Nyúlna már a kezed egy ismerős kéz után,
Megállít egy szempár, szembe néz bután.

Oly finom esküvő!
Mint a mákos palacsinta
Mától a lelken szárad a jövő,
Majd mint a végzésen a tinta.

Az előbb még itt állt, három, vagy négy lépés
De túl sokat ittál: nincs visszatérés!
Húzzák a zenészek, dobognak a lábak.
Énekelnek, énekelsz:”Bokorban találtak!”

Dübörög a násznép. Dübörög az élet.
Rettegve kiáltod: Nem félek! Nem félek!
Gyorsul a ritmus, pördül a hinta.
A végén úgy repül a kisleány, de hinta-palinta!

*Oly finom esküvő!
Mint a mákos palacsinta.
Mától a lelken szárad a jövő,
Majd mint a végzésen a tinta.*

Kapkodod a fejed, lóगतod a lábad.
Szerelmes remények intenek utánad.
Szemed-szád befogva, viasz a füledben.
Megnősültél végre, hidd el: Minden rendben!

Zoli: A virágok! A virágokkal mi lett?

Laci: Odaadtad, valami nőnek.

Zoli: Nem! Azokkal a virágokkal, ott az esküvőn! Gondoltál már arra, hova lesznek a virágok?

Laci: Talán átmentek egy másik lakodalomba.

Zoli: Vagy temetésre. Vándor, vágott virágok.

Laci: Vándor koszorúk.

Zoli: Vándorszerlegek.

Laci: Vándor évek.

Zoli: Vándor vese.

Laci: Nincs vese, dolgozni kell!

Hej! Hej! Hej!

Megint a munkahely!

Csak egy a baj,

Csak ott a baj,

Hogy dolgozni kell!

Hej! Hej! Hej!

Egy jó kis kocsmá kell!

A pénzed és az életed,

Itt játszva tűnik el.

Lábad az asztalon, kezében kávé.

A fénykép az asztalon, nem az arádé.

Másológépek, faxok, számítógépek.

Jelenléted, csak üzleti érdek.

Hej! Hej! Hej!

Valami korsó, vagy kehely!

Sörbe, borba és cukorba

Áztatott delej.

Hej! Hej! Hej!

Tiszta pohár, statisztika fej!

A gondolat, az öntudat,

Bealszik, mint a tej.

Lecsúsznál, rajtad az asztal négy lába.

Hívnád a pincért, de minden hiába.

Kávé helyett vodka az ébredéshez.

A hajnali részeg, már tudod mit érez.

Lassan megállt a világ Zoli körül. Tehát eddig forgott. De most megállt. A fejét még nem merte felemelni az asztalról, de tudta, hogy nem sokat várhat már ezzel sem.

- „Itt az ideje szembenézni! Hát nézzünk szembe!”

Hideg rongy csapódott a bokájához.

- „Felmosnak alattam. Persze! Az étterem! Az Osztálytalálkozó! A szembenezés!”

Oldalt billentette a fejét az asztalon és meglátta a takarítónőt.

- „Nem. Ne ebbe a szembe.”

Aztán meglátta mögötte a falon a tükröt. Olyan csiszolt szélű, nagy tükör volt, ami szokott lenni ilyen helyeken. De most nem ez érdekelte.

- „Szembenezés. Igen.

És akkor ott az étteremben Átok Zoli lassan felemelte a fejét, és szembe nézett. Szembenézett, minden erejével, ahogy csak tudott. Aztán, amikor a végére ért, lassan felemelte a kezét és búcsút intett annak az alaknak ott az üveglap mögött. Angyal Laci épp olyan lassan visszaintett, elmosolyodott, aztán megfordult és elsétált. Túl üveglapon és foncsoron.

Életben maradt még minden remény,

Mint életre hívott költemény,

Bármikor hívj, mikor szükség van rá(nk)

Ha átok, vagy angyal kell...

Ha fáraszt az élet, vagy csak elszállt a nyár,

Vagy épp beléd tévedt egy holdsugár,

Bármikor hívj, mikor szükség van rá(nk)

Ha átok, vagy angyal kell...

Hull egyre hull az emlékeső,

Megázik a két szegény jövőleső,

Bármikor hívj, mikor szükség van rá(nk)

Ha átok, vagy angyal kell...

A válaszhoz kerestünk kérdéseket,

De feltenni őket Te sem mered,

Bármikor hívj, mikor szükség van rá(nk)

Ha átok, vagy angyal kell...

Minden titok, s minden rejtelem,

A múltban és jelenben van jelen,

Bármikor hívj, mikor szükség van rá(nk)

Ha Átok, vagy Angyal kell...

Ha Átok, vagy Angyal kell...

Ha Átok, vagy Angyal kell...

Egy osztály-találkozó?

A szádból, a számból a szó

Az arcok mögött a kép,

Egy tablóról nézünk le rég

Sok emlék, sok régi varázs

Sok szempár, sok kihült parázs

Egy múltba merült hajó

Az osztály-találkozó!

Megjött a desszert! A kávé ki kérte?

Nem kérek vodkát. A sör is elég.

Gyenge a gyomrod? Fekélyem is volt.

A Kissnek meg kivették a fél tüdejét.

Nem számít semmi! Fő hogy még élünk,

És valahogy kihúzzuk még egy kicsit!

Infarktuszom volt, két éve nyáron.

Jó ez a bor, itt nem vizezik.

Egy osztály-találkozó?

A szádból, a számból a szó

Az arcok mögött a kép,

Egy tablóról nézünk le rég

Sok emlék, sok régi varázs

Sok szempár, sok kihült parázs

Egy múltba merült hajó

Az osztály-találkozó!

(# A mű ötletadója és zeneszerzője Szerémi

Zoltán, valamint a dőlt betűs sorok, így a Remény-dal is, Szerémi Zoltán írása)